

ĐỀ TÀI 12:

SỰ BẤT LỰC CỦA CON NGƯỜI

Vì một phút nông nổi, Adam và Eva đã đánh mất đi niềm hạnh phúc Địa Đàng. Ân huệ nguyên thủy đã không còn nữa. Họ đành phải sống hết kiếp con người trong đau khổ, mỏi mệt, cho đến khi trở về với tro bụi, nơi mà từ đó họ được dựng nên. Họ và con cháu đời sau phải đối diện với biết bao thăng trầm của cuộc sống mà không sao thoát ra được. Gia đình đổ vỡ, tương quan rạn nứt, phải làm nô lệ cho những hoàn cảnh và cảm xúc của mình.

Như một dấu chỉ mang tính định mệnh, từ lúc sinh ra, con người đã chào đời bằng tiếng khóc, chứ không phải bằng tiếng cười hân hoan. Rồi sự sống cứ xoay vần theo nhịp: sinh ra, lớn lên, trưởng thành, già nua, rồi lại chết. Từ hư không, con người xuất hiện, rồi sau một khoảng thời gian ngắn ngủi được hít thở không khí dưới bầu trời, con người lại trở về với hư không, như thể chưa bao giờ tồn tại. Trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi tại thế ấy, hạnh phúc và niềm vui chỉ như mây bay, còn bao khổ đau và lo lắng cứ chất chồng như núi. Kiếp con người, một kiếp sống âm u, tăm tối. Con người sinh ra rồi chết đi, để lại điều gì trên thế gian, có chăng cũng chỉ là những dấu vết của một thời nặng gánh mỏi mệt, đau xót. Có lẽ vì cảm nhận như thế nên nhiều người đã ví cái chết như một sự “an nghỉ”, một cuộc giải thoát, một giấc ngủ bình yên sau ngày dài bương chải những truân chuyên.

Có mấy ai trong chúng ta hoàn toàn thoát khỏi những vương bận của bụi trần? Lúc nào trên vai ta cũng là những gánh trách nhiệm nặng nề. Ta lo có miếng cơm manh áo để tồn tại, rồi đến lo cho cha mẹ, cho gia đình, người thân. Xuân về, hạ qua, thu đi, đông đến, bốn mùa luân phiên thay đổi. Ta chờ hoài đến giây phút được an nhàn thông dong, nhưng chẳng bao giờ thấy. Lúc nào ta cũng có cảm giác như mình đang ở tha hương. Tận cõi lòng, ta khao khát tìm về một chỗ nghỉ ngơi, để tựa đầu, để than thở. Ta cứ mãi tìm hoài hết điều này đến điều kia để khóa lấp tâm hồn mình, nhưng sao ta cứ luôn thấy thiếu. Khoảng trống trong tâm hồn vẫn cứ còn đó, gắn chặt với đời ta như bóng với hình. Ta muốn vươn dậy, muốn bay lên nhưng thân phận nhân sinh cứ kéo ghì ta xuống.

Ta buộc phải đối diện với những người ta không ưa, phải làm những điều ta không thích, trong khi người ta yêu mến cứ luôn mãi xa ta, chuyện ta muốn làm vẫn xa tầm tay với. Những tương quan làm ta hạnh phúc thì chẳng kéo dài được bao lâu, trong khi người làm ta mệt mỏi thì hằng hà sa số. Ta mang trên mình một thân xác diệu kỳ, nhưng cũng mỏng manh yếu ớt. Gió trở trời là đã cảm thấy có gì bất ổn. Những mầm mống bệnh tật như kẻ trộm chực chờ ta. Tâm trí ta được kết cấu hết sức tinh vi, nhưng chỉ cần một cú va chạm nhỏ, ta có nguy cơ trở thành một sinh vật vô tri không hơn không kém. Những mong ước của ta, có khi là rất chính đáng, đã bao lần được cuộc sống này thỏa mãn? Ngày với đêm vùn vủ xoay, ánh dương lên rồi vàng nguyệt xuống. Tất cả vẽ lên một bức tranh bất định của lịch sử.

Nhìn ra xã hội, ta cũng thấy bóng dáng của sự xấu hoành hành. Chuyện mua bằng mua cấp. Chuyện quay cóp để được điểm cao. Chuyện hối lộ để được trắng án. Chuyện có quyền thì chà đạp công lý. Chuyện có tiền thì đánh đổi cả lương tri. Nhiều khi ta cũng muốn làm cái gì đó để xây dựng cuộc đời, nhưng những nỗ lực của ta chỉ như hạt cát nơi sa mạc mênh mông, như giọt sương sánh với đại dương rộng lớn. Chẳng mấy người còn tin vào tình thương, chẳng mấy ai còn tin vào tha thứ. Con người giải quyết những xung đột của nhau bằng súng đạn, bằng bạo tàn, chứ không cùng nắm tay để gắn lại vết thương rạn nứt. Trước sự dữ hoành hành giữa thế gian, ta cảm thấy mình bất lực hoàn toàn. Phận ta, ta còn lo chưa xong, huống hồ gì chuyện thay đổi cả thế giới.

Thế nhưng, tuy sức mạnh của sự dữ lớn thật đấy, ta cũng không hoàn toàn bị mất hút. Giữa hàng vạn cây cỏ thụ ngã xuống, vẫn có tỷ tỷ hạt giống âm thầm nảy sinh. Nhìn bề ngoài, ta cảm giác có vẻ như sự dữ đang thắng thế, nhưng thực chất, Thiên Chúa vẫn âm thầm hoạt động. Đích thực là tự sức chúng ta, chúng ta không thể làm gì được. Nhưng với sức mạnh của Thiên Chúa, ta hoàn toàn có quyền hy vọng vào một tương lai tương sáng. Dưới vực sâu của kiếp tro bụi, ta hãy ngược mắt nhìn về phía trời cao, kêu nài bằng tiếng than van ai oán nhất của cõi lòng, đánh thức dậy nơi Thiên Chúa lòng trắc ẩn của Ngài. Ta tin rằng Ngài sẽ hạ giới để cứu chúng ta. Ta hoàn toàn có quyền dám mơ đến chuyện ơn trời sẽ xuống và làm bùng dậy nơi chốn bùn lầy đen tối và hôi tanh của thế gian những cánh sen tươi đẹp và thơm ngát. Đây là niềm tin vào ơn cứu độ nơi Thiên Chúa của chúng ta. Chúng ta hãy dọn mình chờ Chúa đến bên đời ta.